

Sygn. akt *IV Ka 518/14*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy** w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

Sędziowie SO Stefan Pietrzak

SR del. do SO Piotr Peżyński

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Jarosława Bittnera Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 29 sierpnia 2014 r.

sprawy **M. S.** s. K. i M. ur. (...) w I.

oskarżonego o przestępstwo z art. 86§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63§6 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 28 lutego 2014 r. sygn. akt II K 579/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., za podstawę wymiaru kary grzywny wymierzonej oskarżonemu przyjmuje art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s.; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. IV Ka 518/14

## UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 30 grudnia 2011 roku sprowadził na terytorium kraju przez przejście graniczne w K., bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego, towar nieoznaczony znakami akcyzy, w postaci 9098 paczek papierosów różnych marek, narażając na uszczuplenie należności celne w wysokości 4192 zł oraz podatek w wysokości 133657 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 27138 zł, podatek akcyzowy w kwocie 106519 zł

- to jest o czyn określony w art. 86 § 4 i 1 kks w zb. Z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. Z art. 54 § 2 i kks w zw. z art. 7 kks.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 roku uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że w dniu 30 grudnia 2011 roku sprowadził na terytorium kraju przez przejście graniczne w K. towar w postaci tytoniowych wyrobów akcyzowych w ilości 9098 paczek papierosów różnych marek bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy oraz bez zgłoszenia celnego, uchylając się od opodatkowania i nie ujawniając przewożonych przedmiotów właściwemu organowi, przez co naraził na uszczuplenie podatek w wysokości 133.657 zł, w tym: podatek od towarów i usług w kwocie 27.138 zł, podatek akcyzowy w kwocie 106.519 zł tj. występku z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w

zw. z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie art. 63 § 6 i 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych grzywny w wysokości 100 (stu) złotych każda stawka dzienna.

Na podstawie art. 29 pkt. 1 kks w zw. z art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 9098 paczek papierosów różnych marek przechowywanych w magazynie podległym Izbie Celnej w B. za pokwitowaniem (...)nr (...),

Na podstawie art. 29 pkt. 2 kks w zw. z art. 30 § 1 i 2 kks orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa służącego do popełnienia przestępstwa skarbowego samochodu marki H. (...)o numerze rejestracyjnym (...)(...)wraz z 2 kluczykami samochodowymi z pilotem przechowywanych na parkingu (...)za pokwitowaniem (...)nr (...)oraz dowodu rejestracyjnego DR/(...),

Obciążono oskarżonego kosztami sądowymi w całości i wymierzono mu opłatę sądową w kwocie 1100 zł (tysiąc sto złotych).

Powyższy wyrok zaskarżył Urząd Celny w B. na niekorzyść M. S. w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 110 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, a także w części dotyczącej wyeliminowania z opisu oraz kwalifikacji czynu art. 86 § 4 i 1 kks odnoszącego się do narażonej na uszczuplenie należności celnej.

Wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu oraz obrazę przepisów prawa procesowego poprzez błędne uznanie, iż zgodnie z art. 51 § 2 kks nastąpiło przedawnienie karalności czynu z art. 86 § 4 i 1 kks.

Formułując powyższe zarzuty wniósł o:

Zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kar grzywny poprzez znaczne zaostrzenie orzeczonej kary grzywny oraz uwzględnienie zasad określonych w art. 51 § 1 i 2 kks dot. przedawnienia karalności wykroczeń skarbowych.

#### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja częściowo zasadna zasługiwała na uwzględnienie i musiała skutkować zmianą wyroku jak w części dyspozytywnej.

Należało przede wszystkim podzielić zarzut autora apelacji, że nie doszło do przedawnienia wykroczenia z art. 86 § 1 i 4 kks i decyzja sądu meriti w tym zakresie wynikała z błędnej interpretacji art. 51 § 1 i 2 kks

Zgodnie z art. 51 § 1 kks karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli zaś w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, jak stanowi art. 51 § 2 kks, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu, a zatem wynosi 3 lata od daty popełnienia czynu.

Rację ma więc skarżący, że w przedmiotowej sprawie skoro M. S. zarzut przedstawiono w dniu popełnienia czynu czyli 30. 12. 2011 roku, to zgodnie z przepisami roczny termin przedawnienia z art. 51 § 1 kks został wydłużony o dwa lata i upłynie dopiero z dniem 30 grudnia 2014 roku.

Niesłusznie więc sąd wyeliminował z opisu czynu i podstawy skazania art. 86 § 1 i 4 kks.

Dokonując zmiany wyroku w tym zakresie, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego art. 63 § 2 i 6 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 i kks w zb. Z art. 86 § 1 i 4 kks zw. z art. 7 kks i przyjmując za podstawę wymiaru orzeczonej kary grzywny art. 63 § 6 kks w zw. z art. 7 § 2 kks, podzielić należało stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 21 września 2005 r., z której wynika, że „ jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, sąd

skazuje tylko za jedno przestępstwo skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, chyba że zbieg tych przepisów ma charakter pozorny (pomijalny). **I KZP 23/05** OSNKW 2005/10/91, Prok.i Pr.-wkl. 2005/12/13, Wokanda 2005/12/14, Biul.SN 2005/9/16 LEX **155379** .

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności)kary grzywny orzeczonej wobec M. S..

Wbrew twierdzeniom apelującego rozstrzygnięcie w omawianej materii, sąd I instancji uczynił, respektując zasady wymiaru kary i nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary. Kara grzywny w ostatecznym swym wymiarze została ukształtowana uwzględniając wszystkie okoliczności tej sprawy, jest adekwatna w stosunku do winy i społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuścił i spełnia cele kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc zadość wymogom kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając powyższe uwagi, w szczególności wyrażone w cytowanej uchwale Sądy Najwyższego stanowisko, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej. W pozostałej części jako słuszny podlegał utrzymaniu w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 kpk